

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Ladislava Hejtmánka, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobkyně:

A. M.

bytem D.

zastoupena advokátem JUDr. Pavlem Širokým
se sídlem Praha 1, Vodičkova 710/31

proti

žalovanému:

první náměstek policejního prezidenta
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2023, č. j. PPR-49406-6/ČJ-2022-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 2. 1. 2023, č. j. PPR-49406-6/ČJ-2022-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 432 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně JUDr. Pavla Širokého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3. 12. 2021, č. j. KRPA-47889-50/ČJ-2021-0000ZU. Uvedeným rozhodnutím (ve znění opravného rozhodnutí) byla zamítnuta žádost žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

o proplacení přestávek na jídlo a odpočinek ve službě nařizovaných dle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), za období let 2018 až 2021.

II. Obsah žaloby

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve uvedla, že byla v letech 2018, 2019, 2020 a 2021 služebně zařazena na služebním místě vrchního inspektora oddělení dopravních nehod, konkrétně ve 3. směně skupiny zpracování dopravních nehod. Předmětem činnosti žalobkyně bylo zpracování dopravních nehod, zajištění výjezdů k dopravním nehodám, jejich dokumentace a řešení, kdy převážná část služby je prováděna v terénu, část v kanceláři na pracovišti žalobkyně.
3. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala, že během směn nemohla řádně čerpat přestávku ve službě dle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. V návaznosti na popis výkonu služby žalovaného v napadeném rozhodnutí tvrdila, že organizace práce na oddělení dopravních nehod znemožňovala řádné čerpání přestávky ve službě v naplánovaném čase, neboť všichni příslušníci ve službě, resp. na jedné směně, mají plánem služeb předepsáno čerpání přestávky ve službě ve stejný čas, což je patrné i z výpovědi svědka. D. P. Žalovaný tedy nemůže již z principu příslušníkům umožnit, aby přestávku ve výkonu služby v naplánovaném čase čerpali, protože by tím zcela paralyzoval směnu. Čerpání přestávek se na oddělení neřešilo a ani řádně nedodržovalo.
4. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že v době přestávky není obvyklé, aby byl policista čerpající přestávku odvolán a aby mu bylo nařizováno plnění služebních úkolů. Uvedené tvrzení dle žalobkyně nezapadá do faktického stavu věci ani nereflkuje provedený důkaz výpovědí pprap. P. Všichni příslušníci měli ve výjezdu plánovanou přestávku na stejný čas a tím pádem by půl hodiny nemohl operátor zavolat žádnému příslušníkovi, aby mu předal dopravní nehodu. Navíc první přestávka o noční službě od 11:00 hodin do 07:00 hodin je plánovaná v 16:00 hodin a je půlhodinová. Nicméně v tuto dobu jsou většinou všechny výjezdy již v terénu na nehodách. Od 11:00 do 15:00 hodin je práce na spisech a od 15:00 hodin se vyjíždí na dopravní nehody. K tomu žalobkyně odkázala na výpověď svědka Š. a pprap. P. Svědci Č. a S. pak potvrdili, že všichni příslušníci ve službě, resp. na jedné směně, mají plánem služeb předepsáno čerpání přestávky ve službě ve stejný čas. Z výpovědí svědků Č., H. a H., kteří s žalobkyní sloužili na stejné pozici, dále vyplynulo, že příslušníci byli kontaktováni operátorem i během přestávky, resp. kdykoli, případně byli vyzýváni, aby urychlili oběd z důvodu nápadu další nehody. K tomu žalobkyně citovala z výpovědi svědka Š., H., P., Č., H. a svoji výpověď. Uzavřela, že tvrzení žalovaného, že by nedocházelo k přerušování čerpaných přestávek ze služebních důvodů je zcela účelové a neodpovídá reálným okolnostem výkonu služby.
5. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že organizace výkonu služby na oddělení dopravních nehod umožňovala čerpání přestávek, že žalobkyně mohla přestávky trávit dle své vůle a nemusela být v době přestávky na příjmu a že služba žalobkyně byla přerušitelná. Tvrdila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí posoudil pouze formální stránku věci a nevzal v potaz faktickou možnost příslušníků čerpat přestávky. V rámci formálního zhodnocení se žalovaný spokojil pouze s popisem organizace výkonu služby, aniž by vzal v potaz i reálný možný čas strávený na dopravních nehodách a zhodnocení věci tím zjednodušil. U závažných nehod se čas strávený v souvislosti s takovou nehodou v terénu pohybuje zhruba v rozmezí 3 až 5 hodin. Dopravní nehodou jsou zaměstnání oba členové hlídky. Další zpracování na oddělení zabere zhruba 1,5 až 3 hodiny, kdy tuto práci vykonává již policista, kterému nehoda připadla v pořadí, jak se zpracovatelé

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

střídají. Pokud tedy jednomu příslušníkovi z hlídky připadne zpracování závažné dopravní nehody, často dojde k situaci, že druhý kolega z hlídky nemůže vyjet na „svoji“ nehodu a je přeskóčen jinou hlídkou. O několik nehod později je přeskóčen i sám zpracovatel závažné nehody a po několika hodinách strávených na místě závažné nehody může dojít i k několikerému přeskóčení tak, že zatímco ostatní příslušníci ve skupině mají zpracovány již tři nehody, příslušníci, kteří zpracovávají onu závažnou, mají po jedné, nebo dokonce ten, kterému složitější nehoda náleží, má vykázanou pouze tuto a jeho kolega žádnou. Následně však tito „přeskóčení“ příslušníci musejí deficit zpracování nehod dohnat, aby bylo zajištěno „spravedlivé“ rozdělování nehod. Jsou jim proto přidělovány nehody mimo pořadí tak, aby tento deficit srovnali. V případě, že se to nepodaří do konce služby, začínají tito policisté příští službu tím, že jsou na řadě, aby dohnali potřebný počet nehod z předchozí služby. Zdůraznila, že fakticky tento systém organizace a nedostatečného personálního zajištění příslušníků vede k obrovskému tlaku na příslušníky, aby se nezdržovali nejen v rámci výkonu služby, ale ani řádným a úplným čerpáním přestávky ve službě. Příslušníkům totiž vzhledem k nedostatečnému personálnímu zajištění činnosti oddělení velmi často hrozí, že nebudou moci pořadí stanovené „lančovnicí“ dodržet a budou tzv. přeskóčení. K tomu žalobkyně odkázala na výpověď svědka P. Dle žalobkyně je z výše uvedeného patrné, že organizace služební činnosti na oddělení je nastavena tak, že objektivně znemožňovala žalobkyni i ostatním příslušníkům ve službě, aby mohli přestávky využívat výhradně k odpočinku způsobem, jaký si sami zvolí. Naopak na ně vytvářela neustálý tlak a nutila je, aby se po celou službu aktivně zajímali o práci a aby byli neustále v pohotovosti, připraveni k výjezdu.

6. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že na základě spisového materiálu je prokázané, že na oddělení dopravních nehod funguje zastupitelnost příslušníků. Tvrdila, že argumentace žalovaného nic nemění na v řízení prokázané skutečnosti, totiž, že v praxi plnohodnotné zastoupení (vystřídání) žalobkyně na dobu čerpání přestávky ve službě nefunguje, protože na oddělení neexistuje žádné konkrétní organizační opatření, které by bylo srozumitelné, jasné a konkrétně popisovalo fungování systému střídání (zastoupení) žalobkyně a ostatních příslušníků ve službě v době čerpání přestávky ve službě, a současně zachovávalo a garantovalo dodržení smyslu a účelu přestávky ve službě, jak předpokládá zákon č. 361/2003 Sb. Příslušníci jsou tak nuceni být neustále na příjmu a k dispozici k výjezdu, neboť jakékoli zdržení by vedlo k tomu, že budou nápad dopravních nehod nuceni zpracovat následující den. K tomu odkázala na výpověď svědka Č. a svoji výpověď. Uzavřela, že žalovaný nezjistil skutečný stav čerpání přestávek na pracovišti a spokojil se pouze s formálními výstupy. Formální a přísně formalizované prostředky evidence a jakékoliv předpisy, pokyny a rozkazy nemohou nahradit svědecké výpovědi kolegů žalobkyně z téhož pracoviště, u nichž lze předpokládat autentičnost a pravdivost. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42. Tvrdila, že žalovaný přenáší odpovědnost za čerpání přestávek na žalobkyni a ostatní příslušníky ve službě, avšak dle Pokynu ředitele KŘP HMP ze dne 28.02.2013, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba, ve spojení s Doporučením Vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky, je povinen délku a dobu čerpání přestávky ve službě určit vedoucí příslušník svým rozhodnutím. Že by tomu tak ve skutečnosti bylo i na pracovišti žalobkyně, nebylo v řízení prokázáno.
7. Závěrem žaloby žalobkyně shrnula, že žalovaný ignoroval v řízení prokázané skutečnosti ohledně faktického stavu na pracovišti žalobkyně ve vztahu k fungování organizace střídání a zastupitelnosti příslušníků v době čerpání přestávky ve službě a k objektivním možnostem takové zastupitelnosti s ohledem na každodenní nápad práce a činností, kterou příslušníci Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

museli na pracovišti žalobkyně každý den zajišťovat. Žalovaný tak v řízení zjevně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a v důsledku toho se dopustil i nesprávného právního posouzení věci. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, s tím, že po celé nárokové období trvalo porušení zákonem garantovaného práva žalobkyně ze strany jejího zaměstnavatele na řádné čerpání přestávek ve službě. Z provedeného dokazování nesporně vyplynula nemožnost celkového přerušení výkonu služby a nemožnost řádného čerpání přestávky ve službě. Doplnila, že napadené rozhodnutí a v něm obsažené závěry jsou v rozporu i s právním názorem Soudního dvora EU uveřejněným např. v rozhodnutí ze dne 9. 9. 2021 ve věci C-107/19, přičemž obdobně se vyjádřilo také Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 1854/20.

8. Uzavřela, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně zhodnotil provedené důkazy, neodstranil zjevné rozpory v důkazních prostředcích a též nesprávně zhodnotil právní stav věci, neboť čerpání přestávek na předmětném oddělení dopravních nehod odporuje platné právní úpravě řádného čerpání přestávek ve službě tak, jak předpokládá § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobkyně opakuje námitky vznesené v podaném odvolání, které byly vypořádány napadeným rozhodnutím. Z uvedeného důvodu žalovaný zopakoval svá tvrzení z napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. K první žalobní námitce uvedl, že byť byly hlídkám přestávky plánovány v tutéž dobu, je nutno zohlednit praxi zavedenou ve skupině zpracování dopravních nehod, která nevylučuje zastupitelnost hlídek při zajištění úkolů skupiny zpracování dopravních nehod. Pokud hlídka, která má na základě pořadí dle tzv. „lančovníku“ zpracovat novou dopravní nehodu v době, kdy čerpá přestávku, operátor skupiny zpracování dopravních nehod vyšle další hlídku dle pořadí. V případě vysokého nápadu dopravních nehod lze přidělit dopravní nehodu hlídce „do pořadí“, což však neznamená, že by hlídka musela okamžitě k dopravní nehodě vyjet. Dále připomenul, že s ohledem na specifika a náročnost služby na úseku výjezdové služby k dopravním nehodám je policistům skupiny zpracování dopravních nehod poskytnuta určitá volnost v organizaci výkonu jejich služby včetně realizace přestávek, tedy jejich čerpání, a to i mimo naplánovanou dobu. Současně je nutno trvat na závěru, že není rozhodující, zda příslušníci vyčerpali přestávku v konkrétní čas, který byl stanoven v plánu služeb, nýbrž to, zdali jí vyčerpali a využili tento čas ke svému odpočinku. Čerpání přestávek je na základě podkladů založených ve spisovém materiálu bez důvodných pochybností prokázáno.
11. Není tedy podstatné, že všichni příslušníci skupiny zpracování dopravních nehod mají přestávky plánovány ve stejný čas; každá hlídka zásadně zpracovává své dopravní nehody dle pořadí a zastupitelnost (ve smyslu zajištění úkolů skupiny zpracování dopravních nehod) je třeba řešit až v okamžiku nové dopravní nehody a současného čerpání přestávky hlídkou, která je v pořadí při zpracování dopravní nehody. Lze se ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že ppor. P. nepotvrdil, že hlídky nebyly v době přestávky nikým kontaktovány, ale naopak k dotazu, zda se stalo, že by v době čerpání přestávky některému ze zpracovatelů zavolal operační a poslal ho na výjezd, uvedl, že „Je možné, že se to stalo, ale nezjistil jsem, nezaznamenal jsem, že by si na to někdo stěžoval.“ Není pravda, že by výpověď ppor. P. nebyla vzata v potaz, neboť žalovaný v žalovaném rozhodnutí nepopírá, že by příslušníci skupiny Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

zpracování dopravních nehod mohli být v době přestávky kontaktováni, případně i okamžitě vysláni k dopravní nehodě, ale současně akcentuje, že takové případy jsou výjimečné, a tedy nevylučují plánování a řádné čerpání přestávek.

12. Žalovaný nepopíral, že příslušníci mohli být v době přestávky kontaktováni. Z výsledků svědků nicméně bylo zjištěno, že příslušníci mohli být fakticky kontaktováni jen přes služební telefon (pokud byli na služebně) a přes radiostanici a soukromý či služební mobilní telefon (pokud byli v terénu); ruční vysílačky jim nebyly přidělovány. Je nutno konstatovat, že žádný vnitřní předpis nenařizuje, že příslušníci musí v době přestávky vyřizovat služební hovory nebo zvedat soukromý mobilní telefon a že musí být po dobu přestávky na příjmu. Z logiky věci ani příslušníci nemohou v době, kdy jsou v závodní jídelně, reagovat na radiostanici ve služebním vozidle. Pokud však příslušníci u sebe v době přestávky služební pojiťka mají a reagují na ně, jedná se o jejich volbu a rozhodnutí, nikoliv rozkaz vedoucího příslušníka, a nelze nyní klást k tíži služebním funkcionářům, že příslušníci musí případné telefonáty vyřizovat. Tato skutečnost sama o sobě s ohledem na výsledky svědků neznamená, že nemohou vyčerpat přestávku ve výkonu služby. Příslušníci sice mohou být informováni o tom, že se stala dopravní nehoda, nemusí na ni však okamžitě reagovat a vyjet na místo události. K tomu žalobkyně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78.
13. Žalovaný byl toho názoru, že byť byla žalobkyně na základě vlastní volby k dispozici na služebním příjmu a ve služebním stejnokroji, mohla čerpat přestávku ve výkonu služby. Jak vyplynulo ze svědeckých výpovědí, příslušníci skupiny zpracování dopravních nehod mohli dobu přestávky trávit dle vlastní libosti (mohli např. odejít z vozidla a pobývat v závodní jídelně). K tomu žalovaný dále odkázal na judikaturu Soudního dvora EU (zejména rozsudek ve věci C-344/19 Radiotelevizija Slovenija a rozsudek ve věci C-580/19 RJ proti městu Offenbach am Main), z níž lze dovodit, že určitá omezení mohou na příslušníka během přestávky dopadat, ale je třeba zkoumat intenzitu takového omezení. V řízení nebyla prokázána jakákoli omezení, která by objektivně a významně ovlivnila možnost žalobkyně volně nakládat během přestávky s volným časem.
14. Lze souhlasit s tím, že policisté výjezdové hlídky mohli být požádáni, aby čerpání přestávky urychlili nebo aby vyjeli co nejdříve (ale nikoliv ihned), nicméně k tomu docházelo výjimečně v případech mimořádných událostí. Rozhodně ze spisového materiálu nevyplývá, že by se jednalo o běžnou praxi.
15. Žalovaný nesouhlasil s druhým žalobním bodem. Uvedl, že z napadeného rozhodnutí je patrné, že vychází z provedených výsledků svědků, přičemž ohledně otázky přestávek bylo vyslechnuto široké spektrum svědků od nadřízených žalobkyně, kolegů žalobkyně i operátora skupiny zpracování dopravních nehod. Žalovaný si neuměl představit, z jakých jiných podkladů než právě z výpovědí svědků lze zjistit skutečné poměry panující ve skupině zpracování dopravních nehod. Organizace výkonu služby (viz strany 5 až 7 napadeného rozhodnutí) nebyla v žalovaném rozhodnutí popsána z důvodu, že má představovat důkaz prokazující čerpání přestávek, ale z důvodu dokreslení situace panující ve skupině zpracování dopravních nehod. Z týchž důvodů se napadené rozhodnutí věnuje statistikám dopravních nehod a personálnímu obsazení skupiny zpracování dopravních nehod. Co se týká odkazu žalobkyně na reálný možný čas strávený u závažných dopravních nehod, žalovaný sdělil, že samotná žalobkyně tvrdí, že s takovými nehodami se může každý zpracovatel setkat 1 až 3krát měsíčně, což nelze považovat za frekvenci, která by mohla ovlivnit standardní chod při zpracování dopravních nehod. K tvrzení žalobkyně stran „přeskočení“ v tzv. „lančovnicích“ žalovaný konstatoval, že nemůže ovlivnit posouzení řádného plánování a Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

čerpání přestávek; tzv. „lančovník“, který stanoví pořadí výjezdových hlídek s tím, že pokud k nehodě nemůže z jakýchkoliv důvodů vyjet hlídka v pořadí, vyjede hlídka následující, zajišťuje zastupitelnost výjezdních hlídek při řešení nově vzniklých dopravních nehod. Navíc nebylo v řízení zjištěno, že hlídky musí k řešení dopravní nehody vyjet okamžitě. Pouze tyto skutečnosti jsou stěžejní pro posouzení předmětné věci, nikoliv obava žalobkyně z toho, že bude „přeskočena“ a bude muset potřebný počet dopravních nehod „dohnat“ další službu. Na základě uvedeného nelze hovořit o jakémkoliv nátlaku na příslušníky skupiny zpracování dopravních nehod, aby se nezdržovali při čerpání přestávky; nic takového nebylo provedeným dokazováním zjištěno. Povinností Policie ČR je umožnit policistům skupiny zpracování dopravních nehod řádné čerpání přestávky; tuto povinnost plní prostřednictvím organizačního zajištění výkonu služby při zpracování dopravních nehod spočívajícím v nepožadování okamžitého výjezdu a v určení pořadí výjezdových skupin (až na výjimečné případy). Oznámení operačnímu, že příslušníci čerpají přestávku, nelze považovat za takové omezení, které by objektivně a významně ovlivnilo možnost žalobkyně volně nakládat během přestávky s volným časem.

16. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že s ohledem na specifika a náročnost služby na úseku výjezdové služby k dopravním nehodám je příslušníkům skupiny zpracování dopravních nehod poskytnuta určitá volnost v organizaci výkonu jejich služby včetně realizace přestávek, tedy jejich čerpání, a to i mimo naplánovanou dobu. V čl. 13 odst. 3 metodického doporučení vedoucí odboru personálního je stanoveno, že neumožňují-li podmínky služby stanovení přesné doby čerpání přestávky, čerpá ji příslušník na základě rozhodnutí nadřízeného podle vlastního uvážení tehdy, kdy to okolnosti služby umožní. O čerpání přestávek dle vlastního uvážení podle okolností vypovídají všichni svědci.
17. S ohledem na tzv. „lančovník“, na jehož základě byly hlídkám přidělovány dopravní nehody ke zpracování, není pravdivé tvrzení žalobkyně, podle které si musel příslušník sám zorganizovat svou službu. Pravdivé nemůže být ani tvrzení žalobkyně o tom, že se musela přihlásit o čerpání přestávky, jinak jí nebude poskytnuta. Žalobkyně mohla řádně čerpat naplánovanou přestávku; nahlašování čerpání přestávky nadřízenému nebo operačnímu skupiny zpracování dopravních nehod není okolností takové intenzity, aby mohlo objektivně a významně ovlivnit možnost žalobkyně volně nakládat během přestávky s volným časem. Přitom z provedených důkazů nebylo ani zjištěno, že pokud by žalobkyně čerpání přestávky neoznámila, nebylo by jí umožněno přestávku čerpat.
18. K žalobkyní poukazovanému rozsudku Soudního dvora EU žalovaný uvedl, že dopadá na zcela jinou situaci; jednalo se o případ zaměstnance Dopravního podniku hl. m. Prahy, který byl povinen i v případě čerpání přestávky zasáhnout do 2 minut od vzniku potřeby okamžitého zásahu, a navíc nebylo organizačně zajištěno zastoupení. V případě žalobkyně bylo nicméně prokázáno, že v praxi nevznikala potřeba okamžitého výjezdu, zásadně jí bylo umožněno čerpat přestávku a zastupitelnost výjezdových hlídek byla zajištěna.
19. Uzavřel, že řízení ve věcech služebního poměru bylo vedeno v souladu se zákonem č. 361/2003 Sb. a rozhodnutí služebních orgánů naplňují veškeré podmínky, které na ně klade uvedený zákon. Z rozhodnutí služebních orgánů je plně seznatelné, jaké podklady vzali služební funkcionáři za podklad svého rozhodnutí a jaké závěry z nich učinili, rozhodnutí jsou náležitě odůvodněna a řízení, které jim předcházelo, je prosté vad, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí.
20. V replice ze dne 13. 4. 2023 žalobkyně zopakovala, že žalovaný nedoložil organizační opatření, které nastavuje plnohodnotné vystřídaní policistů během přestávky ve službě.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Judikatura požaduje, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení. Není-li tomu tak, pak se považuje služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2018 č. j. 65 Ad 9/2017-53). Pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 15 ze dne 28. 2. 2013 a Metodické doporučení vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky ze dne 2. 1. 2018, nejsou dostatečné, neboť neupravují konkrétní dobu přestávky, ani postup vzájemného zastupování příslušníků v době, kdy přestávku čerpají.

21. Dále žalobkyně upozornila na personální stav oddělení, neboť v době služby žalobkyně nebyl na oddělení dostatečný počet policistů.
22. V duplice ze dne 10. 7. 2023 žalovaný nesouhlasil s žalobkyní a zopakoval, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že konkrétní organizační opatření bylo v případě žalobkyně doloženo. K tomu žalovaný opakovaně odkázal na systém zastupitelnosti výjezdových hlídek pomocí tzv. „lančovniku“, který dle žalovaného lze označit za srozumitelné, jasné, konkrétní a předvídatelné organizační opatření řešící zastupitelnost, o čemž ostatně svědčí také skutečnost, že členové výjezdové hlídky podle něj v praxi prokazatelně postupovali.
23. Zároveň žalovaný uvedl, že pokud k přesunům přestávky docházelo, jednalo se o svévolný postup samotných příslušníků. Příslušníci skupiny zpracování dopravních nehod měli v plánu služeb stanovený čas přestávky, v této chvíli měli přestávku správně vyčerpat. Pakliže z nějakého důvodu čerpat přestávku nemohou, je tato služba vykázána jako přesčas, což je příslušník samozřejmě povinen nahlásit svému nadřízenému, neboť jinak nelze zjistit, že příslušník vykonal službu přesčas. Pakliže příslušník takto nepostupuje, může požádat o čerpání přestávky v jiném čase. O čerpání přestávky v jiném než plánovaném čase je nezbytné informovat nadřízeného, který odpovídá za chod oddělení, a operátora skupiny zpracování dopravních nehod, který organizuje vysílání hlídek na místa dopravních nehod, popř. operační středisko, které koordinuje síly a prostředky policie při řešení událostí. Dle žalovaného § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. garantuje dobu na přestávku jako takovou, nikoliv přestávku v konkrétní čas. Přestávky tak je možno čerpat operativním způsobem podle aktuální situace. K tomu žalobkyně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 20252, č. j. 7 As 187/2022-26.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Při ústním jednání konaném dne 1. 9. 2023 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích, na která rovněž odkázali.
26. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní, a to z důvodu nadbytečnosti. Soud má za to, že pro posouzení věci plně postačuje obsah správního spisu a důkazy provedené ve správním řízení.
27. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:

- Podle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny
 - a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut,
 - b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
- Podle § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.
- Podle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.

28. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

29. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda žalobkyně mohla v souladu s § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. čerpat přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, a to nejen z hlediska, jestli jí takové přestávky byly plánovány (o čemž není mezi stranami sporu), ale jestli je také mohla fakticky čerpat. Jen tehdy by se přestávky v souladu s § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. nezapočítávaly do doby služby. V opačném případě by se nejednalo o přestávku, ale o tzv. přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, která se poskytuje dle § 60 odst. 3 zákona, nemůže-li být výkon služby přerušen. Tato doba se do doby služby započítává a je tedy zohledněna i v rámci služebního příjmu.
30. K problematice přestávek ve službě na jídlo a odpočinek již existuje četná judikatura správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že smysl a význam institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zákonem garantovaná (nároková) doba, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. nezapočítává do doby služby. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je proto nutno posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, podle kterého přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., musí být zajištěna příslušníkovi vykonávajícímu nepřetržitou službu i tehdy, pokud jeho zastoupení pro případ naplánované přestávky na jídlo a odpočinek není předem předvídatelně a dostatečně konkrétním způsobem organizačně zabezpečeno.
31. Soudy přitom rozlišovaly mezi nepřetržitým a nepřerušitelným výkonem služby (nepřerušitelnost nastává v případě nezastupitelnosti jiným příslušníkem). V rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, Nejvyšší správní soud dále rozvedl, že není rozhodné, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, avšak samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovaly, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

32. Konečně v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, Nejvyšší správní soud uvedl, že „rozhodující pro závěr o „přerušitelném“ výkonu služby je skutečná, personálně zajištěná zastupitelnost, prokazatelně existující organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek a absence omezení, jež objektivně znemožňují čerpat celou přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení (např. pohotovost). Závěr o faktické možnosti čerpání přestávek – zajištěné skutečnými i normativními opatřeními (služebními předpisy) – je tudíž nezbytný pro učinění závěru, zda se na daném pracovišti jedná či nejedná o výkon služby, jejíž výkon nemůže být přerušen podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru“. Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že „nadřazení příslušníci musí přinejmenším umožnit čerpat přestávku, jejíž čas musí konkrétně určit a za tím účelem (opět) nastavit nezbytná technická (technologická) a organizační opatření zajištěná dostatečnými personálními kapacitami ke střídání příslušníků“.
33. Soud vycházel při posuzování projednávané věci zejména ze správního spisu, ve kterém jsou mimo jiné založeny záznamy o výslechu svědků, kolegů žalobkyně, konkrétně ppor. F. T., nprap. J. Š., nprap. Bc. P. H., nprap. A. Č., nprap. M. K., ppor. D. P., nprap. Bc. V. Š., ppor. D. S. a nprap. Z. H. Z výpovědí jmenovaných svědků vyplývá, že se shodují mimo jiné v tom, že žalovaným nebylo konkrétně a jasně stanoveno, jakým způsobem se příslušníci útvaru řešení dopravních nehod mají zastupovat během čerpání přestávky některého z nich. Z jejich výpovědí je zřejmé, že příslušníci na předmětném oddělení měli formálně stanoven čas pro čerpání přestávky stejný. Tuto skutečnost pak nepopírá ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť opakovaně uvádí, že všichni příslušníci skupiny zpracování dopravních nehod měli plánovány přestávky ve stejný čas (viz třetí odstavec strany 15. napadeného rozhodnutí, nebo předposlední odstavec strany 19. napadeného rozhodnutí). Takto nastavené, respektive naplánované čerpání přestávek je však v rozporu s povahou agendy, kterou se oddělení řešení dopravních nehod zabývá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (a žalobkyně nečinila sporné), že „služba ve skupině zpracování dopravních nehod je vykonávaná nepřetržitě“ (viz odstavec obecná východiska strana 5. napadeného rozhodnutí). Jestliže však na uvedeném oddělení je vykonáván nepřetržitý výkon služby, je současně vyloučeno, aby všem příslušníkům bylo čerpání přestávky naplánováno na stejný čas, neboť v takovém případě by nebyla dostupná žádná hlídka. Ostatně i v rozsudku 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vzájemná zastupitelnost je vyloučena v situaci, kdy je příslušníkům organizačních článků přestávka na jídlo a odpočinek plánována na zcela totožné časové úseky.
34. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, plyne závěr, že nebylo-li organizačním opatřením zajištěno střídání příslušníků výjezdové hlídky, která musela být vykonávána nepřetržitě, a jejíž pracovní náplní byl okamžitý výjezd k dopravním nehodám a jejich řešení na místě, jednalo se o službu, jejíž výkon nemohl být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb. Příslušníkům této hlídky nemohly být plánovány přestávky na jídlo a odpočinek, které se dle § 60 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb. nezapočítávají do doby služby, nýbrž jim měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 tohoto zákona, která se do doby výkonu služby započítává. Soud se tedy zabýval otázkou, zda bylo organizačním opatřením střídání příslušníků zajištěno.
35. Ve správním spise je založen pokyn ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy č. 15 ze dne 28. 2. 2013, kterým se stanoví doba služby a pracovní doba. Tento pokyn obsahuje rozvržení doby služby a zásady uplatňování pružné doby služby, rozvržení

pracovní doby a zásady uplatnění pružné pracovní doby, nicméně neupravuje konkrétní dobu čerpání přestávek, ani postup vzájemného zastupování policistů v době, kdy přestávku čerpají.

36. Správní spis dále obsahuje výpis z metodického doporučení vedoucího odboru personálního Policejního prezidia České republiky ze dne 2. 1. 2018, které upravuje zásady rozvrhování doby služby a které stanoví, že *„Rozvržení doby služby vychází výlučně z potřeb výkonu služby a je předpokladem pro efektivní využití sil a prostředků pro splnění úkolů bezpečnostního sboru.“*. Upraveny zde jsou také způsoby rozvržení doby služby a zmíněny jsou také přestávky ve službě na jídlo a odpočinek. K těm uvádí čl. 13 zmíněného doporučení, že příslušník má podle § 60 zákona o služebním poměru nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, přičemž vedoucí příslušník může na žádost příslušníka stanovit, že přestávka ve službě může být čerpána i po kratší nebo delší době nepřetržitého výkonu služby. Ve druhém odstavci pak čl. 13 upravuje mimo jiné, že: *„Délka přestávky ve službě na jídlo a odpočinek je zpravidla určována dobou potřebnou na stravování v konkrétních podmínkách. Jestliže je závodní stravování zajištěno v objektu, v němž je konána služba, je 30 minutová přestávka zpravidla dostačující. Není-li stravovací zařízení v budově a je třeba cestou k němu překonat delší vzdálenost, nařídí vedoucí příslušník delší přestávku.“*. V odst. 3 je pak uvedeno, že *„Přestávku ve službě, její délku a dobu jejího čerpání určí vedoucí příslušník. Neumožňují-li podmínky služby stanovení přesné doby čerpání přestávky, čerpá ji příslušník na základě rozhodnutí nadřízeného podle vlastního uvážení tehdy, kdy to okolnosti služby umožní.“*. Následující odstavec pak popisuje situaci, kdy je z charakteru služby zřejmé, že její výkon nemůže být přerušen. Pak musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek, přičemž vedoucí příslušník tuto skutečnost zohlední již při rozvrhování doby služby a přestávky na jídlo a odpočinek vůbec nestanoví. Podle čl. 13 odst. 5 zmíněného doporučení *„Byla-li doba služby předem rozvržena tak, že byl dán předpoklad čerpání přestávek a k čerpání přestávek nedošlo, protože nebylo možno výkon služby přerušit, jedná se o práci přesčas.“*.
 37. Z výše citovaných vnitřních předpisů Policie ČR je zřejmé, že žádný z nich neupravuje konkrétní systém zastupování příslušníků v době, kdy čerpají přestávku ve službě. Žalovaný nepředložil jiný dokument, ani nikterak nevysvětlil, jak měl systém zastupování příslušníků prakticky fungovat. Žalovaný toliko opakovaně poukazoval na tzv. „lančovník“, tedy praxí vytvořený pořadník výjezdu jednotlivých dvojic příslušníků k dopravní nehodě. Tento „lančovník“ však nelze považovat za judikaturou požadované organizační zabezpečení čerpání přestávek. Pomine-li soud skutečnost, že se nejedná o rozhodnutí vedoucího příslušníka, ale jakousi zaběhlou praxi, nelze pominout skutečnost, že „lančovník“ nikterak neřeší zastupování během čerpání přestávek příslušníků, kterou mají všichni příslušníci daného oddělení stejnou. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že ze správního spisu nevyplývá, že by bylo zastupování příslušníků během čerpání přestávky ve službě konkrétně upraveno.
 38. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, který ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53 uvedl, že: *„Výkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby hodnotit jako službu, kterou lze bezpochyby přerušit, neboť nejde o službu, kde by jejímu přerušování bránilo provozní či technologické hledisko. Pokud však v příslušné organizační jednotce není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídání příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným konkrétním příslušníkem, nelze již*
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit. Podstatným faktorem, který dle názoru krajského soudu musí ovlivnit závěr o možnosti výkon služby přerušit, a zda lze tedy vůbec přestávky na jídlo příslušníku plánovat, je zjištění, zda běžně k zásahům do plánovaných přestávek příslušníků dochází, či zda je narušení plánované přestávky výjimečnou záležitostí, pročez je možné přestávky běžně plánovat a výjimečně nastalou situaci jejího přerušení řešit ad hoc.“.

39. Soud pak podotýká, že argumentace žalovaného „lančovníkem“ a tím, že není rozhodující, zda příslušníci vyčerpali přestávku v konkrétní čas, který byl stanoven v plánu služeb, ale to zdali ji vyčerpali, naráží na nutnost, aby příslušník, jemuž by měla být přestávka posouvána, o takový postup předem sám požádal (§ 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb.). Zde soud znovu odkazuje na závěry Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 27. 7. 2018 č. j. 65 Ad 9/2017-53, tedy že: *„Povinnost jednotlivých příslušníků, či vedoucího výjezdové skupiny ad hoc zajišťovat záskok příslušníků běžného obvodního oddělení v případě, že by mělo řešení dopravní nehody zcela či zčásti zasáhnout do čerpání plánované přestávky, by s ohledem na délku přestávky (30, resp. 15 minut) mohlo ve výsledku její převážnou část zabrat a zajišťování a dohadování zastoupení by tak bylo samo o sobě omezením, které by v době, jež není do výkonu služby započítávána, nebylo lze po příslušníkovi spravedlivě požadovat.“.* S touto argumentací Krajského soudu v Ostravě se zdejší soud ztotožňuje.
40. S ohledem na výše popsané je zřejmé a mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně v posuzovaném období vykonávala výjezdovou službu určenou k řešení dopravních nehod, jejíž výkon měl být zabezpečen nepřetržitě. Soud má za nesporné, že žalovaný neučinil žádné organizační opatření, kterým by předem vyřešil vystřídání žalobkyně konkrétním příslušníkem v případě, kdy by výjezd k dopravní nehodě a provádění neodkladných úkonů na místě zcela nebo z části zasáhlo do čerpání nařízené přestávky.
41. Soud tedy shrnuje, že není-li splněn judikaturou dovozený požadavek, aby bylo organizačním opatřením zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě, přičemž tímto plnohodnotným vystřídáním se rozumí předem předvídatelné a konkrétně stanovené zastoupení, považuje se služba policisty za fakticky nepřetržitou a nepřerušovanou. Z obsahu správního spisu plyne, že organizační opatření nastavená služebními orgány těmito přísným standardům dovozeným judikaturou správních soudů nedostál. Z těchto důvodů napadené rozhodnutí, které vedlo k nevyhovění žádosti žalobkyně, je nezákonné, a proto bylo soudem zrušeno. Za uvedené situace pak soud považuje vypořádání dalších námitek žalobkyně za bezpředmětné.
42. Bez ohledu na výše uvedené soud doplňuje, že v duplice žalovaného ze dne 10. 7. 2023 zaznamenal argumentační posun oproti napadenému rozhodnutí a vyjádření žalovaného ze dne 21. 3. 2023, spočívající ve svévolném postupu příslušníků, kteří měli čerpat přestávku podle plánu. Soud se pouze může domnívat, že tento posun byl učiněn v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26. Soud však zdůrazňuje, že skutkové okolnosti projednávaného případu a případu, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud, nejsou totožné. Na rozdíl od projednávaného případu totiž Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že objektivní podmínky na předmětném pracovišti umožňovaly přestávky čerpat, neboť zastoupení jiným příslušníkem bylo organizačně a personálně zabezpečeno. Východiska uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak zdejší soud při projednání věci plně respektoval.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
44. V dalším řízení je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Musí tedy znovu posoudit žádost žalobkyně o dopočtení a následné doplacení dlužného služebního příjmu za dobu všech přestávek ve službě v období let 2018 až 2021, za které měl žalobkyni vzniknout tento nárok v souladu se zákonem č. 361/2003 Sb. Přitom zohlední, že nebylo prokázáno, jak plyne ze shora uvedeného, že by organizačním opatřením bylo zajištěno plnohodnotné vystřídání policisty během přestávky ve službě.
45. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud proto přiznal žalobkyni, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč, tj. 3 100 Kč za každý ze tří úkonů uvedených v § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání) a paušální náhrada za 3 úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna za zastupování o 21 % z částky 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů na repliku ze dne 13. 4. 2023, neboť pro projednávanou věc nepřinesla žádné nové skutečnosti

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

Praha dne 1. září 2023

Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.